

Arrest

nr. 126 872 van 9 juli 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigereze nationaliteit te zijn, op 16 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van de eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de advocaat F. SMEETS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 december 2012. De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert de exceptie van onontvankelijkheid aan wegens gebrek aan belang.

2.2. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt het volgende gesteld: "Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook het betoog van verzoekende partij met betrekking tot artikel 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. In het raam van voornoemde artikel wordt enkel aangehaald dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op onzorgvuldige wijze gehandeld heeft zonder verdere uiteenzetting op welke andere wijze de bestreden beslissing betreffende artikelen schendt. Het past in deze te benadrukken dat in de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het verzoekschrift verduidelijkt de verzoekende partij dat zij gehuwd is met de heer PBS en dat zij met hem samenwoont, maar toont evenwel in geen enkel opzicht aan waarom het voor haar onmogelijk zou zijn een privéleven elders uit te bouwen of verder te zetten, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Bovendien dient er in het raam van de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM op te worden gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het huwelijk van verzoekende partij niet werd erkend en geeft verzoeker in haar verzoekschrift zelf aan dat een visum gezinshereniging in harer hoofde werd geweigerd.

Het betoog van de verzoekende partij betreffende de schending van de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 62 vreemdelingenwet doen evenmin afbreuk aan de voorgaande vaststellingen."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet

precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 januari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 26 februari 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 23 december 2013 opgenomen grond, stelt verzoekende partij dat haar derde middel niet in de beschikking besproken werd. Verzoekende partij herhaalt ter terechtzitting dat de identiteit en de hoedanigheid van de overheid die de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft gedaan, ontbreken en dat de handtekening onleesbaar is. De verwerende partij stelt niet in te zien wat het betoog van verzoekende partij vermag toe te dragen aan de betwisting, gezien verzoekende partij niets inbrengt tegen de inhoud van de beslissing. Verzoekende partij stelt van oordeel te blijven dat indien er geen geldige kennisgeving is, er niet op de inhoud van de beslissing dient te worden ingegaan..

Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting doet geen afbreuk aan het hoger gestelde. Er dient immers te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het geheel niet ingaat op de inhoud van voormelde beschikking, die betrekking heeft op het belang bij het beroep, maar zich louter beperkt tot een verkeerdelijke stelling, met name dat een gebrekkige kennisgeving een aanleiding zou kunnen zijn tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State én de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft een eventueel gebrek in de betekening van de bestreden beslissing geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek van de verzoekende partij op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408). De verzoekende partij brengt zodoende geen enkel element aan dat ertoe zou nopen te oordelen dat zij wel nog een belang heeft bij voorliggend beroep, zodat met verwijzing naar de beschikking van 23 december 2013 tot het ontbreken van het wettelijk vereiste belang dient besloten te worden.

De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend veertien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS